

A kánikulában tovább folytatjuk a nagy strandtesztet, ahol a környékbeli strandokra inkognitóban teszünk látogatást és egyszerű fürdőzőkként próbáljuk ki azokat. Legutóbb egyszerre két ilyen felfrissülésre alkalmas [helyet is megnéztünk Parajdon](#) .

Legújabb célunk a régóta nem látott sósikúti strand volt. Délelőtti kánikulában zötyögtünk le Keresztúrra, miközben igencsak megizzadtunk, mert egy ideje nem működik a légkondi az autóban. Valamikor középiskolás koromban voltam utoljára a strandon, Bedő kollégámnak meg első alkalomnak ígérkezett, ezért kissé bizonytalanok voltunk az odavezető útban. Keresztúron meg is álltunk érdeklődni. Az első gyanús jel az volt, amikor a sósikúti irány után a strand felől kérdezősködtünk, és furcsán néztek vissza ránk. „Úgy tudom a strand már bezárt” – mondta az irányt mutató hölgy.

És valóban bezárt, erről mi magunk is meggyőződünk. Bár a kapu nyitva volt, a régi jegyárak is kint voltak, de fürdőzők hiányában és a területet őrző kutyák jelenléte miatt, úgy döntöttünk nem

megyünk be. Az út melletti sóskúti felújított feredőben tartózkodóktól megtudtuk, már tavalyelőtt gyenge volt a látogatottsága strandnak. Ők rendszeresen jártak, a szezon végén már fizetni sem kellett, tavaly és az idén pedig ki sem nyitott.

Kicsit elkeseredve, de strandolásra hangolódva, az egyre forrósodó autóval

meg sem álltunk a szentegyházi termálfürdőig.

Kedd lévén, arra számítottunk, hogy nem lesznek sokan, de a parkolóban állomásozó buszok már a bejáratnál rácáfoltak erre.

A főútról lekanyarodva még mindig egy gödrös, szétnyomott, vízáztatta, gyenge úton tudtuk megtenni a strandig vezető pár száz méteres távot. A bejárathoz közel kaptunk parkolóhelyet. A tíz lejes jegy (gyerekeknek hét) befizetése után már kereshettük is a legjobb helyet a pokrócunknak. Bár voltak a strandon, még így is kényelmesen kaptunk árnyékot, közel a medencéhez.

Johet megmártózás és a fejes

Igencsak nehezen viseltük már a meleget, úgyhogy igyekeztünk lehűteni magunkat. A termálvíz ebben a forráságban már hidegnek tűnt. A medencetér semmit sem változott, és sikerült a vízcserre előtti időszakot elkapnunk, ami azt jelenti, hogy, ha egy szóban akarnánk összefoglalni, annyit mondanánk: dzsuva. Igen, dzsuvás a víz, a medence aljára, oldalára tapadt, majd levált alga eléggé gusztustalan látványt ad, főleg ha nem is ismerjük, hogy honnan került a vízbe. Gyakorlott „termálozóknak” ez nem újdonság, sőt van, aki szerint meg is lehet szokni. Ha a kiszállásnál nem a lépcsőt használjuk, akkor vigyázni kell, az algától csúszós oldalfalon nehéz megtámaszkodni, könnyen baleset lehet a vége.

Régen megvolt, hogy mikor cserélik a vizet, így ha másnap reggel mentünk, akkor tiszta vízben fürdőzhettünk, most is érdeklődtünk efelől, de nem tudták megmondani a vízcserre pontos menetrendjét.

A medencébe leginkább mindenki csak szökdösött a széléről, így mi is, majd néhány fejes után kievickéltünk a partra. A medencét és a környékét Ivóban táborozó diákok töltötték meg, távozásuk után láthatóan megürült a strand.

